

Sygn. akt II AKa 112/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Kalbarczyk

SA – Sławomir Machnio

Protokolant: – Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2023 r. sprawy

Ł. R. (1) /R./, urodz. (...) w W., syna A. i A.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. akt VIII K 206/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. R. (1) w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie II eliminuje sformułowanie „ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) o łącznej wadze 0,28 grama netto”;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego Ł. R. (1);

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 112/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. VIII K 206/22 z dnia 12.12.2022 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
X	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	Nie dotyczy	
--	-------------	--

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. Ł. R. (1) /bez numeracji/:</p> <p>- obrazy prawa materialnego w postaci art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 kk polegającej na błędnym zastosowaniu tego przepisu przy przyporządkowaniu stanu faktycznego, w tym zachowania oskarżonego, ustalonego w procesie, do normy prawnej;</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych oraz pominięcia okoliczności mających istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności Ł. R., polegających na pominięciu istotnych zeznań świadków R. D. (1), J. T., P. S. i M. S. (1), pominięciu konkluzji opinii lekarza K. L. (1) oraz pominięciu okoliczności, iż oskarżony i pokrzywdzony pojednali się, jak też treści wywiadu środowiskowego,</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>co doprowadziło Sąd Okręgowy do błędnych wniosków w zakresie kwalifikacji karnej czynów przypisanych oskarżonemu;</p> <p>- obrazy przepisów postępowania w postaci art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez dowolne, a nie swobodne ustalenie zamiaru działania oskarżonego poprzez błędne przyjęcie co do jego zamiaru, przyjmując niespójną koncepcję zamiaru i wyprowadzając wnioski jedynie dla oskarżonego niekorzystne przy niedających się rozstrzygnąć wątpliwościach;</p> <p>- obrazy przepisów postępowania w postaci art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie treści tego przepisu ustalając i określając czyn, który został oskarżonemu przypisany;</p> <p>- obrazy prawa materialnego w postaci art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającej na pominięciu tego przepisu przy dokonaniu subsumpcji zachowania oskarżonego polegającego na posiadaniu ziela konopi inne niż włókniste w ilości 0,81 g oraz mefedronu w ilości 1,03 g, w sytuacji gdy czyn ten stanowi przypadek mniejszej wagi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty obrońcy zostały nieprawidłowo sformułowane. Sprowadzają się one przede wszystkim do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, a więc do zarzutów dotyczących obrazy przepisów procesowych, które mają charakter pierwotny w stosunku do zarzutu</p>		

błędu w ustaleniach faktycznych i obrazu prawa materialnego. Wobec tego celowe jest ich łączne rozpoznanie. Przy tym zarzut naruszenia prawa materialnego dotyczący czynu z pkt II wyroku wprost odrywa się od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, a taki zarzut co do kwalifikacji prawnej czynu należy stawiać wtedy, kiedy ustalenia nie są kwestionowane jako prawidłowe i dokonano do nich błędnej subsumpcji przepisu.

b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił generalnie prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego Ł. R. (1) a nadto właściwie ocenił materiał dowodowy, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta nie wymagała korekty - za wyjątkiem posiadania ziela konopi co do czynu z pkt II. Oparł się przy tym na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, poza

wskazanym wyjątkiem. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii.

c/ Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy innych uczestników zdarzenia, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

d/ Nie doszło do obrazy art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego Ł. R. (1) - za wyjątkiem posiadania ziela konopi co do czynu z pkt II. Skarżący nie wykazał innych uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wniosek obrońcy o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest w oczywisty sposób bezzasadny.

e/ Skarżący nieskutecznie stara się podważyć ocenę zeznań świadków i

wyjaśnień oskarżonego Ł. R.. W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że co do czynu z pkt I wyroku relacja pokrzywdzonego R. D. (1) jest co do istoty konsekwentna i wiarygodna. Brak jest podstaw do zakwestionowania tych zeznań. Według R. D., kiedy siedział na krześle przed klubem z 2 kolegami, to nagle podbiegł do niego nieznany napastnik i zaczął zadawać ciosy ostrym narzędziem w okolice klatki piersiowej obok szyi po lewej stronie i ręki /k.14v-15, 771/. Odpierał atak tego mężczyzny, zasłaniał się krzesłem i nim uderzał /k.15, 770v/. Był też drugi napastnik i ktoś użył gazu /k.15/. Napastnicy oddalili się i pokrzywdzony zorientował się, że krwawi, przyjechało pogotowie i policja /k.15/. Został zaatakowany bez żadnego powodu /k.15, 770v/. Okazało się, że miał na ciele 2 rany, które nie były głębokie /k.771/. Z relacją R. D. korelują w istotnym zakresie zbieżne i logiczne zeznania świadków R. W., J. T. i P. S.. R. W. podał, że napastnik, który go zaatakował zgubił czapkę a ten, który zaatakował pokrzywdzonego zgubił but /k.88v/ - co potwierdza sprawstwo oskarżonego, który przyznał, że utracił 1 but. Natomiast napastnika, który zaatakował R. W., wcześniej wyprowadzili z klubu wraz z jeszcze innym mężczyzną. R. W. rozpoznał wizerunek Ł. R. /k.269, 277v-278, 497/ i B. K. /k.543/ jako sprawców. Wedle J. T., to R. W. użył gazu wobec napastników /k.141v/. Natomiast zeznania świadków wskazują, że zdarzenie było dynamiczne i nie zaobserwowali oni, w którym dokładnie momencie sprawca zadał nożem 2 rany R. D.. Nadto pewne odmienności są naturalne i wynikają z odmienności postrzegania oraz własnego udziału tych osób w wydarzeniach. Przebieg zajścia

ukazuje nagranie z monitoringu, zgodnie z którym to Ł. R. był napastnikiem i zadawał z zamachem uderzenia nożem a R. D. był osobą broniącą się przed atakiem /k.37-57/.

f/ Nie są kwestionowane zeznania pracownika baru (...), od którego oskarżony wziął nóż. Świadek potwierdził wygląd tego noża o długości ostrza 11 cm /k.145v/. Jednoznacznie podał, że przed zajściem oskarżony nie posiadał obrażeń i z kolegą /tj. B. K./ byli rozbawieni a nie np. zestresowani, co wyklucza, aby Ł. R. znajdował się w stanie po pobiciu. Potwierdzają to nagrania z monitoringu.

g/ Obrażenia odniesione przez R. D. bezspornie wynikają z dokumentacji medycznej /k.288/, protokołu oględzin ciała /k.20-27/ i opinii sądowo-lekarskiej /k.377-378/. Biegły K. L. (1) stwierdził u pokrzywdzonego 2 rany klute : okolicy obojczykowej lewej i okolicy naramiennej lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Obrażenia te nie narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

h/ Podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego, że wyjaśnienia oskarżonego nie są w całości przekonujące i w istotnych elementach stanowią przyjętą linię obrony. Niewątpliwie wiarygodne jest przyznanie się Ł. R. do udziału w zdarzeniu 17.10.2021 r., trzymania nożna, uderzenia ręką pokrzywdzonego i pozostawiania pod silnym wpływem alkoholu. Nie podważono także braku u

niego zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego. Natomiast wobec nielogiczności i sprzeczności z innymi dowodami nie przekonują wyjaśnienia, w których nie przyznał się do winy i podał, że został pobity do nieprzytomności, po czym wziął nóż od chłopaka z baru w celu obrony, nie miał zamiaru zrobić nikomu krzywdy i wraz z innym nieznanym P. poszedł w kierunku chłopaków stojących przed wejściem, a kiedy pięścią uderzył jednego z nich, to rzuciło się na nich 8-9 mężczyzn z pałkami, oskarżony został uderzony m.in. krzesłem w głowę /k.422, 428, 768/. Nie jest także wiarygodne, że markował 2 ciosy nożem /k. 768, 769/. W czasie zajścia zgubił but /k.428, 770/. W istocie oskarżony przyznał się jednak do zaatakowania pokrzywdzonego i wtedy nóż miał trzymać w ręce /k.422/, a więc do celowej agresji a nie działania w ramach własnej obrony. Przy czym miał nie wiedzieć, kto go wcześniej pobił /k.422/, a zatem w świetle jego własnych wypowiedzi bez żadnego istotnego powodu zaatakował przypadkową osobę. Na rozprawie potwierdził, że znał P. kilka lat /k.769v/.

i/ Wbrew zarzutowi obrońcy nie doszło do pominięcia zeznań świadków ani konkluzji opinii biegłego K. L.. Sąd Okręgowy dość szeroko uargumentował przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z pkt I z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 kk i skarżący nie zdołał jej podważyć. Zauważyć trzeba, że zamiar sprawcy podlega udowodnieniu w toku procesu i należy przy tym uwzględnić całokształt okoliczności sprawy, a obrońca wybiórczo opiera się jedynie na niewiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego i części materiału dowodowego. Wrywanie z kontekstu zeznań świadków i

ocena sytuacji poprzez powstałe obrażenia nie może przynieść zamierzonego skutku. Nadto biegły nie stwierdził, aby zachowanie oskarżonego nie narażało pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, ale wypowiedział się tak odnośnie samych obrażeń. Przyjęcie zamiaru ewentualnego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu R. D. wypływa zaś z brutalnego sposobu działania oskarżonego w powiązaniu z charakterem i skutkami obrażeń. Podzielić trzeba stanowisko Sądu I instancji, że sprawca atakujący nagle pokrzywdzonego nożem z ostrzem o długości 11 cm i zadający nim umyślnie uderzenia w okolice klatki piersiowej i szyi /w tym 2 dosięgnęły ciała/ musi godzić się ze spowodowaniem co najmniej znacznego zagrożenia dla zdrowia w postaci ciężkiego uszczerbku w myśl art. 156 § 1 kk, którego rodzaju nie można jednoznacznie określić. Stąd Sąd Okręgowy odwołał się do pojęcia zamiaru ogólnego, ale tylko odnośnie tego, że oskarżony nie wiedział, jakie dokładnie będą następstwa jego działania, przy czym miał świadomość możliwości powstania daleko idącej krzywdy tj. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Nie występuje tu niespójność w opisie zamiaru sprawcy. Nie są decydujące rzeczywiście powstałe mniejsze obrażenia z art. 157 § 1 kk, ponieważ ofiara zaczęła się bronić, unikać ciosów i odpierać atak używając krzesła. Natomiast ostrze noża godziło blisko miejsc, gdzie znajdują się istotne dla życia i zdrowia narządy wewnętrzne np. płuco czy duże naczynia krwionośne i gdyby w nie trafiło, to obrażenia mogły być bardzo poważne, nawet w postaci

choroby realnie zagrażającej życiu czy ciężkiego kalectwa. Mniejsze zagłębienie się ostrza wynikało nie z precyzyjnego zdawania uderzeń przez oskarżonego z niewielką siłą, ale dynamiki zajścia i obronnego zachowania R. D., który unikał ciosów. Niewątpliwie Ł. R. najpierw wziął nóż z baru w celu jego użycia, potem zaatakował nim pokrzywdzonego a następnie na skutek jego obrony wycofał się, ale zaatakował nożem drugiego ochroniarza, którego nie dosięgnął nożem, co ukazuje jego przestępczą determinację. Z uwagi na powstałe rzeczywiste mniejsze skutki czyn ten pozostał w fazie usiłowania. Sąd przyjął także, że oskarżony działał w odwecie za wcześniejsze wyprowadzenie przez ochroniarzy jego znajomego B. K. z klubu. W rezultacie brak jest podstaw do kwestionowania kwalifikacji prawnej czynu z pkt I z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk co do działania wobec R. D. i zastosowanie zamiast tego art. 159 kk nie byłoby wystarczające ani właściwe. Nadto pojednanie się pokrzywdzonego ze sprawcą i treść wywiadu środowiskowego nie mają wpływu na zaistnienie i przebieg czynów, a więc nie mają wpływu na przyjęcie właściwej kwalifikacji prawnej i odwoływanie się do nich przez obrońcę w tej kwestii stanowi nieporozumienie. Zauważyć trzeba, że z wywiadu środowiskowego / k.728-731/ nie wynikają przeciw żadne okoliczności czynów ani istotne informacje, np. czym zajmował się oskarżony i z czego się utrzymywał.

j/ Chybiony jest zarzut obrazy przepisów postępowania w postaci art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie treści tego przepisu, ustalając i określając

czyn, który został oskarżonemu przypisany. Regulacja art. 413 § 2 pkt 1 kpk stanowi, że wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego czynu oraz jego kwalifikację prawną – warunki te zostały spełnione w treści wyroku Sądu Okręgowego. Nie można zgodzić się z obrońcą, że opis czynu pkt I i jego kwalifikacja prawna nie są właściwe. Nie jest konieczne zamieszczenie w opisie czynu celu, do którego dążył sprawca zadając uderzenia nożem, szczególnie kiedy ten cel nie jest wprost wyartykułowany. Natomiast został wskazany skutek objęty zamiarem wynikowym tj. spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

k/ Odnośnie czynu z pkt II wyroku, to w lokalu nr (...) w K. przy ul. (...) zabezpieczono m.in. 2 torebki z zawartością suszu roślinnego o wadze 0,12 g netto i 0,69 g netto oraz zawiniątko z białą substancją o wadze 1,03 g netto /protokoły przeszukania i oględzin z 4.01.2022 r. k.338-362, 408-409/. Użyte testery narkotykowe wskazywały na marihuanę i mefedron /k.405-407/. Dlatego zarzut z pkt II aktu oskarżenia dotyczy posiadania takich środków odurzających i substancji psychotropowych. Zeznania policjanta J. G. logicznie i przekonująco potwierdzają ujawnienie narkotyków w lokalu i ich posiadanie przez oskarżonego /k.369, 845v/. Natomiast zeznania konkubiny oskarżonego M. S. (1) z rozprawy nie świadczą, aby Ł. R. nie posiadał tych narkotyków, ale, że pozostały w mieszkaniu po sylwestrze i mieli taką samą wiedzę o nich /k.846/, czyli przyjęć należy, że posiadali je razem. M. S. poprzednio zaprzeczyła zaś, aby posiadała narkotyki /k.373/. Wobec

tego nie jest wiarygodna jej kolejna odpowiedź na pytanie obrońcy, że narkotyki nie należały do Ł. R. i nie były ich /k.846v/. Ł. R. w śledztwie potwierdził zaś, że u niego w mieszkaniu znajdowały się znalezione narkotyki, które zostały po sylwestrze /k.422-423/ i podanie na rozprawie, że nie wie, do kogo należały /k.770/, nie zostało uzasadnione i nie przekonuje. W tej sytuacji Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że oskarżony sprawował władztwo nad tymi środkami psychoaktywnymi, co uzasadnia jego odpowiedzialność.

1/ Rzetelna i niepodważona opinia z badań chemicznych z 31.01.2022 r. wykazała /k.487-489/, że w w/w lokalu w istocie ujawniono środki odurzające: susz konopi innych niż włókniste o wadze 0,28 g, susz w postaci haszyszu o wadze 0,44 g, jak też 1,03 g netto kokainy. Nie budzi wątpliwości, że chodzi o te same znalezione narkotyki, co spowodowało zmianę opisu czynu II w zaskarżonym wyroku. Pewna różnica co do ilości wynika z dokładniejszych badań przeprowadzonych przez biegłego. Nie można tu mówić o wyjściu poza zakres zarzucanego czynu z pkt II, gdyż dokonana zmiana nie narusza tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego, a zatem jest w pełni dopuszczalna. Jednakże rację ma obrońca, iż z w/w opinii wynika, że susz konopi zawierał powyżej 0,2 % delta-9 - (...) i kwasu delta-9 - (...)2-karboksyłowego, a obecnie za zakazany susz konopi innych niż włókniste może zostać uznany taki, który zawiera powyżej 0,3 % delta-9 - (...) i kwasu delta-9 - (...)2-karboksyłowego /art. 4 pkt 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r. w brzmieniu od 7.05.2022 r./. W

tej sytuacji nie wykazano, aby przedmiotowy susz nie mógł zostać uznany za taki, który nie podlega reglamentacji i w konsekwencji należało wyeliminować z opisu czynu z pkt II posiadanie zakazanych konopi innych niż włókniste. Natomiast nie wpływa to na obniżenie szkodliwości społecznej przestępstwa z pkt II, gdyż wedle biegłego R. J. ustalona niewielka ilość ziela odpowiadała tylko 1 porcji, zaś ilość haszyszu odpowiada 4-9 porcjom a ilość kokainy odpowiada 5-10 porcjom tych narkotyków /k.489/. Przy tym marihuana zaliczana jest do tzw. miękkich narkotyków powodujących wolniejsze i słabsze uzależnienie niż np. kokaina, mająca silniejsze działanie. Tak więc nie budzi wątpliwości przyjęta kwalifikacja prawna czynu z pkt II z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.07.2005 r.

ł/ Brak jest podstaw do przyjęcia, że posiadanie przedmiotowych narkotyków stanowi przypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie przemawia za tym ilość i różny rodzaj ustalonych środków odurzających, które stanowią co najmniej 9 jednorazowych porcji. Wbrew stanowisku obrońcy, także okoliczności podmiotowe nie wskazują, aby narkotyki służyły wyłącznie do własnej konsumpcji przez oskarżonego, skoro miały nie być jego a tylko pozostać po imprezie sylwestrowej. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest zmniejszony.

m/ Kompetentna opinia psychiatryczno-psychologiczna / k.853-860/ świadczy, że Ł. R. nie jest chory psychicznie

ani upośledzony umysłowo, posiada sprawność poznawczą w przedziale inteligencji przeciętnej, jest uzależniony od substancji psychoaktywnych oraz miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 kk. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości, może brać udział w postępowaniu oraz prowadzić swoją obronę w sposób rozsądny i samodzielny.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>I/ Obrońcy osk. Ł. R. (1) /bez numeracji/ rażąco niewspółmiernej kary za czyn I w postaci 6 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>II/ Prokuratora rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności za czyn I, cyt. „przy niezasadnym zastosowaniu w oparciu o przepis art. 60 § 2 kk instytucji nadzwyczajnego złagodzenia tejże kary, a w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, podczas gdy takie ustalone przez Sąd okoliczności, jak działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim, motywacja oskarżonego przy popełnieniu tego czynu zasługująca na szczególne potępienie, sposób jego działania prowadzący się do szczególnego udrczenia pokrzywdzonej oraz konsekwencje jego czynu skutkujące pogorszeniem się stanu psychicznego pokrzywdzonej po jego popełnieniu, z którymi pokrzywdzona zмага się do dziś, czyniące stopień szkodliwości społecznej tego czynu bardzo</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>

	<p>znacznym, zaś ustalona ukszałtowana u oskarżonego świadomość funkcjonowania porządku prawnego i zasad współżycia społecznego w stopniu pozwalającym mu przewidzieć możliwe skutki jego zachowania czyniąca również bardzo znacznym stopień jego zawinienia, w żaden sposób nie uzasadniały nadzwyczajnego złagodzenia mu kary, a też nie ujawniły się żadne inne okoliczności za takim nadzwyczajnym złagodzeniem kary przemawiające, przez co orzeczona za ten czyn kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w ogóle nie uwzględnia ustalonego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu i zawinienia oskarżonego, nie spełni w żadnej mierze stawianych jej celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie winny zostać osiągnięte względem oskarżonego, a wreszcie nie ukształtuje wystarczająco świadomości prawnej społeczeństwa co do stanowczości reakcji karnej wobec takiego rodzaju bezprawnych drastycznych zachowań”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego</p>		

zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

b/ Apelacje nie zawierają argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności względem Ł. R.. Kary są adekwatne do znacznej wagi i szkodliwości społecznej czynu z pkt I, dużego stopnia winy sprawcy i rodzaju jego działań oraz powstałych skutków dla zdrowia pokrzywdzonego, jak też do stosunkowo niższej wagi i szkodliwości społecznej czynu z pkt II oraz niższego stopnia winy sprawcy. Kary te nie przekraczają stopnia winy sprawcy. Uwzględnia to okoliczności obciążające - zadanie 2 ciosów nożem ofierze i chęć pomocy koledze w odwecie, przy czym doszło już do zatarcia poprzednich skazań oskarżonego. Nadto Sąd kierował się okolicznościami korzystnymi dla sprawcy - pozostaniem czynu z pkt I w formie usiłowania, działaniem z zamiarem ewentualnym. O ile rację ma obrońca, że okolicznością korzystną jest także, że doszło do pojednania stron - oskarżony przeprosił pokrzywdzonego na rozprawie /k.770/, a ten stwierdził, że wybaczają oskarżonemu /

k.771/, to nie świadczy to o rzeczywistej skruszce, skoro Ł. R. cały czas minimalizuje swoją winę a nadto prokurator w apelacji słusznie zwrócił uwagę na bardzo dużą agresję oskarżonego. Zatem ta korzystna okoliczność nie przemawia wystarczająco za złagodzeniem kary za czyn I. Cel wychowawczy kary nie świadczy zaś o potrzebie złagodzenia sankcji wobec brutalności i determinacji działania oskarżonego. Wywiad środowiskowy także nie zawiera informacji, które nakazywałyby jego łagodniejsze potraktowanie – nie daje odpowiedzi, czym zajmował się i z czego utrzymywał się oskarżony. Jednocześnie brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia kary za czyn z pkt II czy zmniejszenia kary 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wyeliminowanie z opisu tego czynu posiadania zakazanych konopi innych niż włókniste nie wpływa na obniżenie szkodliwości społecznej przestępstwa, gdyż wedle biegłego R. J. ustalona niewielka ilość ziela odpowiadała tylko 1 porcji, a pozostałe narkotyki mają silniejsze działanie i stanowiły więcej jednorazowych porcji.

c/ Natomiast zarzut prokuratora nie może być skuteczny, skoro odnosi się do okoliczności, które nie zaistniały w sprawie – przecież nie zastosowano instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie ustalono działania oskarżonego w zamiarze bezpośrednim ani jego motywacji zasługującej na szczególne potępienie, sposób działania nie sprowadzał się do udręczenia pokrzywdzonej a czyn nie skutkował pogorszeniem się stanu psychicznego pokrzywdzonej i nie był tak drastyczny, orzeczono też inną karę. Podniesiony w uzasadnieniu apelacji prokuratora

argument dotyczący błędnego miarkowania dyrektyw wymiaru kary nie przekonuje i wskazane okoliczności przemawiają za wysokością orzeczonej już kary – kara za czyn I uwzględnia bardzo dużą agresję i przygotowanie do ataku ze strony Ł. R., jego działanie odwetowe, możliwe bardziej dolegliwe konsekwencje czynu, stopień szkodliwości społecznej czynu i zawinienia sprawcy.

d/ Reasumując, brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie wymiar wyrządzonej krzywdy, ale podwyższenie kary nie jest potrzebne. Skarżący nie wykazali innych okoliczności, które należałoby uwzględnić przy wymiarze kar - nie są one nadmiernie surowe a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Przy orzekaniu kary łącznej prawidłowo zastosowano zasadę asperacji, która jest obecnie najkorzystniejsza dla oskarżonego / art. 86 § 1 kk/, przy czym brak jest związku przedmiotowego i czasowego przypisanych przestępstw. Całokształt aspektów sprawy przekonuje, że tylko kara o charakterze bezwzględny tak długiego pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej, ale nie musi być ona bardziej surowa.

Wniosek

<p>I/ obrońca osk. Ł. R. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>II/ Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn z pkt I kary 8 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 8 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-2 nie zasługują na uwzględnienie wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ani o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary za czyn z pkt I i kary łącznej.</p> <p>b/. Brak jest jakichkolwiek podstaw do zmiany rozstrzygnięć co do zaliczenia tymczasowego aresztowania, dowodów rzeczowych i zasądzenia od oskarżonego kosztów sądowych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>W pkt II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego w pozostałej części, czyli niezmienionej tj. pkt I-VI sentencji wyroku /pkt II częściowo/.</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie przez obrońcę i prokuratora analizy dowodów i ujawnionych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy.		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. R. (1) w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie II wyeliminowano sformułowanie „ziela konopi innych niż włókniste (marihuana) o łącznej wadze 0,28 grama netto”.		
Zwięźle o powodach zmiany		

Powody wskazano w części 3 – tj. w pewnej mierze zasadny zarzut obrońcy w tej kwestii.

	<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	Nie dotyczy		

	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
	Nie dotyczy		
	<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy		
	6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i sytuację majątkową oskarżonego Ł. R. oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Anna Kalbarczyk Sławomir Machnio

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. Ł. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-VI wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
x	Uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I i III wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	#	co do winy	
x	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	x
		zmiana